

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 30775-10-20 אלביט הדמיה בע"מ, פלאזה סנטרס אן וי נ' פיליפ מאייר, דוד זיסר,
רן שטרקמן ושמעון יצחקי

מספר בקשה: 16

לפני כבוד השופט מגן אלטוביה

המבקש

פיליפ מאייר

ע"י בא כוח עוה"ד ירון קוסטליץ ויואב סגל

נגד

המשיבות

1. אלביט הדמיה בע"מ

2. פלאזה סנטרס אן. וי (חברה זרה)

ע"י בא כוח עוה"ד מיכאל גינסורג ועידן איידן

חקיקה שאוזכרה:

חוק הגנת הדייר [נוסח משולב], תשל"ב-1972

מיני-רציו:

* התקבלה בקשת הנתבע לסילוק התביעה נגדו על הסף מחמת מעשה בית דין, נוכח הסכם פשרה שאושר בעבר בעניין טענות זהות לאלה הנטענות כעת בכתב התביעה.

* דיון אזרחי – סילוק על הסף – קבלתו

* דיון אזרחי – מעשה-בית-דין – קיומו

בקשה לסילוק על הסף מטעם נתבע 1 מחמת מעשה בית דין, נאותות הפורום והתיישנות.

בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה ופסק:

הכלל הוא כי אין לסלק על הסף תביעה אלא כאשר ברור כי אין תוחלת לקיום ההליך, בבחינת אפילו יוכחו כל העובדות הנכללות בתובענה לא יהיה התובע זכאי לסעד המבוקש או כאשר על פניו ברור שיש עילות סף המצדיקות את סילוק התובענה על הסף.

לטענת המבקש, המשיבה שיגרה מכתב דרישה בו טענה טענות זהות לאלה הנטענות כעת בכתב התביעה, בהמשך לכך נחתם הסדר הפשרה שקיבל תוקף של החלטה ובכך נוצר מעשה בית דין המונע מהמשיבות להגיש את תביעתן נגד המבקש. המשיבות ידעו על קיומו של הסדר הגישור ונוכח טענותיהן במכתב היה עליהן לנקוט בהליך מתאים למיצוי זכויותיהן במסגרת הסדר הגישור ולא להמתין ולנהל הליך חדש נוסף באותו עניין. על כן, יש לקבל את טענת המבקש לפיה המשיבות מנועות מלתבוע אותו משום מעשה בית דין.

פסק דין (בעניינו של מר פיליפ מאייר)

לפני בקשה לסילוק על הסף מטעם נתבע 1 (להלן: "המבקש").

1. הכלל הוא כי אין לסלק על הסף תביעה אלא כאשר ברור כי אין תוחלת לקיום ההליך, בבחינת אפילו יוכחו כל העובדות הנכללות בתובענה לא יהיה התובע זכאי לסעד המבוקש או כאשר על פניו ברור שיש עילות סף המצדיקות את סילוק התובענה על הסף.

2. את הבקשה לסילוק על הסף, סומך המבקש על הטעמים שלהלן:

א. מעשה בית דין.

ב. נאותות הפורום.

ג. התיישנות מכוח הדין בליכטנשטיין החל על התובענה כאן.

3. אציין כי ביום 5.4.2021 ניתנה החלטה לפיה נדחתה בקשה לסילוק על הסף של נתבע 3 (בקשה מספר 12) ובכדי שלא להאריך, יש לקרוא החלטה זו על רקע האמור בהחלטה מיום 5.4.2021.

4. לטענת המבקש, ביום 7.9.2017 שיגרה משיבה 2 מכתב דרישה לעוה"ד גיורא ארדינסט, בעל התפקיד מטעם בית המשפט לאיתור ושמירה על נכסי עזבון המנוח מוטי זיסר ז"ל. במסגרת המכתב האמור העלתה משיבה 2 טענות זהות לאלה הנטענות כעת בכתב התביעה, בדבר הוצאת כספים שלא כדין ממנה בדרך של תשלום דמי תיווך לתאגיד הרשום בבליז (להלן: "לניסקרב") וממנה לנאמנות רשומה בליכטנשטיין (להלן: "מינסטרל"). המבקש מציין, כי בעל התפקיד מונה על ידי בית המשפט לאיתור ושמירה על נכסי עזבון והוא לא היה רשאי להתעלם מטענות משיבה 2. משהצדדים הגיעו להסדר במסגרת הליך גישור, בא בעל התפקיד בדברים עם הכנ"ר, בין היתר "באשר להשפעת ההסדר על הנושים הבלתי מובטחים". בסמוך הודיע הכנ"ר לבית המשפט כי ההבהרות שניתנו הניחו את דעתו וכי במכלול השיקולים מדובר בהסדר מאוזן וראוי בין היתר, בשים לב לכך שנושים אחרים לא נקטו בהליכים נגד עזבון המנוח. בסעיף 13 להסדר הפשרה (החסוי) ויתר בעל התפקיד על טענות כלפי המבקש בין היתר, ביחס ל"כל טענה הנוגעת לעסקה למכירת מרכזים מסחריים בארה"ב שבוצעה בשנים 2011-2012, שעמלה שנתקבלה במסגרתה הועברה לחשבון Minstral האמור". לטענת המבקש, הסדר הפשרה קיבל תוקף של החלטה ביום 12.3.2018 ובכך נוצר מעשה בית דין המונע מהמשיבות להגיש את תביעתן נגד המבקש.

5. ממכתב ששלחה משיבה 2 (נספח 1 לבקשה) עולה כי נכון ליום 7.9.2017 אם לא קודם לכן, היה בידי משיבה 2 המידע הנטען במסגרת התביעה כאן, ממילא ועוד בטרם נכרת הסדר הפשרה יכולות היו המשיבות או מי מהן לפנות לבית המשפט בהליך מתאים ולמצות את זכויותיהן מול המבקש ובעל התפקיד. משכך ובהתחשב בנסיבות העניין ומהות ההסדר ככל שהוא נוגע לטענות הנטענות במסגרת ההליך כאן, נראה כי יש לקבל את טענת המבקש למעשה בית דין והמשיבות מנועות מלהעלות טענות נגד המבקש ככל שמדובר בעניין שהוסדר במסגרת ההסדר שקיבל תוקף

של החלטה ביום 12.3.2018. כך, במיוחד על רקע עמדתו של הכנ"ר מיום 11.3.2018 המתייחס לאיזון הנוגע לנושים הלא מובטחים (נספח 5 לבקשה). זאת ועוד. ביום 13.3.2018 ניתנה החלטה לפיה אישור ההסדר האמור מתייחס וחל גם על הליכי הכינוס והפירוק (פר"ק 53914-02-13, 25392-02-14, 25358-02-14 ו- 25397-02-14), [פורסם בנבו], ומתדפיס מערכת נט המשפט עולה כי משיבה 2 הייתה צד בתיק 25392-02-14. אמנם, ההסדר האמור היה חסוי, וסביר להניח שמשיבה 2 לא ידעה על תוכנו, אולם בהיותה צד להליך ונוכח הטענות שהעלתה כלפי המבקש היה עליה לנקוט בהליך מתאים לברור ומיצוי זכויותיה בעניין. משלא עשתה כן, והחלטה המאשרת את ההסדר האמור הפכה חלוטה, נראה כי אין הצדקה לפתוח בהליך משפטי לברור עניין שהוסדר במסגרת ההסדר האמור.

6. טענת התובעות, לפיה משיבה 2 לא הייתה צד להסדר הגישור מאחר והיא הייתה משיבה פורמאלית בלבד בפר"ק 25392-02-14 בשל היותה נתבעת בתביעה ייצוגית, אינה יכולה להועיל להן. נוכח טענותיה של משיבה 2 במכתב מיום 2.9.2017 וידיעתה אודות ההליך המתנהל בעניינו של המבקש לרבות ההחלטות המאשרות את הסדר הגישור. לציין, כי בתשובתן, מציינות המשיבות כי הן "לא היו מודעות להוראותיו של הסכם הגישור" (שם, סעיף 4), דהיינו, המשיבות ידעו גם ידעו על קיומו של הסדר הגישור ונוכח טענותיהן כאמור במכתב מיום 2.9.2017 היה עליהן לנקוט בהליך מתאים למיצוי זכויותיהן במסגרת הסדר הגישור ולא להמתין ולנהל הליך חדש נוסף באותו עניין. יפה לעניין זה קביעת בית המשפט בע"א 735/07 צמרות חברה לבנין ואח' נ' בנק מזרחי טפחות (פורסם בנבו) (להלן: "עניין טפחות") (שם, פסקאות 27 ו- 28):

"ביסוד דוקטרינת מעשה בית דין עומד, כאמור, עקרון סופיות הדין, שנועד לשים קץ לדיונים המשפטיים, ולמנוע הטרדה חוזרת של בעל הדין יריב בענין שכבר נפסק... עם זאת, היצמדות קשיחה לדרישת הזהות המלאה בין הצדדים בשני ההליכים עלולה לפגוע בהשגת התכלית המרכזית שעקרון "מעשה בית דין" נועד להשיג, ולעודד בפועל ריבוי התדיינות, על ידי עקיפת דרישת הזהות בדרכים שונות המאפשרות להעמיד מחדש לדיון שאלה שכבר נדונה והוכרעה תוך חילופי צדדים מלאכותיים, שאין להם הצדקה עניינית...

...

"קרבה משפטית" כאמור עשויה להיווצר, בין היתר, כתוצאה מקשרים משפחתיים, מסחריים, או מכוח זיקה משותפת לעניין כספי משותף. המבחן לכך הוא האם מצויים שיקולים של מדיניות משפטית המצדיקים השוואת מעמדו של בעל דין בהליך נוכחי למעמדו של בעל דין בהליך הקודם, וקשירתו לתוצאותיו. בין היתר, תתקיים קרבה משפטית כאשר לבעל הדין הנוכחי היה עניין ממשי בנושא שנדון בהליך הקודם, והוא ידע על קיומו, והייתה לו הזדמנות להצטרף אליו, אך הוא נמנע במודע מכך. כאשר צד שיש לו עניין בתוצאות ההתדיינות מתנגד לצירופו להליך, ואף מסרב להצטרף אליו מיוזמתו, עשוי להיות בכך משום גילוי עמדה שהוא אינו חפץ להתדיין, וכי הוא מקבל את תוצאות אותה התדיינות גם אם הן נגדו (עניין צוריאנו, בעמ' 691; השוו מיכאל בן-יאיר "הרחבת תחולתו של מעשה בית דין על מי שלא היה צד להליך קודם" ספר יצחק כהן 305-306 (1989)). **הרחבה זו של רעיון זהות הצדדים לצורך "מעשה בית דין" נועדה למנוע הטרדה חוזרת ונשנית של המערכת המשפטית ושל בעל דין שכנגד בעניינים שהוכרעו בעבר, כאשר ניתנה הזדמנות מלאה להכריע בהם, וכאשר אין בהשתק כדי לגרום עיוות דין לבעל הדין בהליך הנוכחי. בקביעת "קרבה משפטית" בין הצדדים בהליכים שונים לצורך מעשה בית דין נדרשת גישה זהירה, כדי שלא לפגוע פגיעה בלתי ראויה בזכותם הדיונית של מתדיינים להביא את דברם בפני בית המשפט; הגם שלא נדרשת**

בהכרח זהות פורמאלית בין בעלי הדין, נדרשת זהות עניינית מהותית ביניהם, המתחזקת עם קיום ידיעה של בעל הדין בהליך המאוחר על קיום ההליך הקודם במועד הרלבנטי, ומתן הזדמנות להיות מעורב בהליך כזה...".

7. לטענת המשיבות העילות אותן הן מעלות במסגרת ההליך כאן לא "היו חלק מהעילות שנזונו בהליכי הפירוק ופשיטת הרגל" ותניית הויתור שנכללה בהסדר הגישור היא בבחינת הסכם בין הצדדים להסדר הגישור שאין בה כדי לחייב את המשיבות שלא היו צד להסדר הגישור.

נראה כי בנסיבות העניין כמפורט לעיל, אין בטענה זו של המשיבות כדי לסייע להן, ואין באמור בע"א 76/81 מנחם בוקובזה נ' דוד שירי ואח' (פורסם בנבו), כדי לסייע להן, לפי שבפסק הדין האמור דן בית המשפט בשאלה האם הסכם שקיבל תוקף של פסק דין כובל את סמכותו למתן סעד מן הצדק לפי [חוק הגנת הדייר](#) [נוסח משולב], תשל"ב – 1972, וברור ששאלה זו אינה נוגעת לענייננו.

כאמור, המשיבות ידעו את אשר היו צריכות לדעת באשר לטענות נגד המבקש, היו מודעות להליכים שהתנהלו בקשר עם עזבונו של מוטי זיסר ז"ל ולא מצאתי בתשובתן טענה כאילו נמנע מהן לנקוט בהליך מתאים במסגרת ההליכים המשפטיים הרבים שנוהלו בעניינו של מוטי זיסר. על כן, ובהתאם לאמור בעניין **טפחות**, יש לקבל את טענת המבקש לפיה המשיבות מנועות מלתבוע אותו משום מעשה בית דין.

8. נוכח מסקנתי שלעיל, אוסיף בקצרה כי טענת המבקש לפיה הפורום הישראלי אינו הפורום הנאות, אינה מקובלת עליי מהטעמים הנזכרים בהחלטה מיום 5.4.2021 בבקשה מס' 12 (שם), פסקה 13).

9. לטענת המבקש, על התביעה כאן יש להחיל את הדין בליכטנשטיין מאחר ועל פי דיני הנזיקין חל הדין מקום המעשה והמעשים המיוחסים למבקש נעשו בליכטנשטיין מקום הרישום של מינסטרל ומקום הימצא חשבון הבנק שלה. עוד טוען המבקש, כי על פי הדין החל בליכטנשטיין תקופת ההתיישנות של תביעות בגין נזקים היא 3 שנים מן המועד שבו נודעו המזיק והנזק, אלא אם מדובר בפשע שאז עומדת תקופת ההתיישנות על 30 שנים. לפיכך, ובהתחשב בנסיבות המקרה כאן יש לסלק את התביעה מחמת התיישנות.

הוכחת הדין בליכטנשטיין הוא עניין שבעובדה שצריך לבררו באמצעות מומחה לדין הזר בדרך כלל במסגרת ההליך העיקרי. כך גם באשר לטענה לפיה פעולותיו של המבקש בוצעו בליכטנשטיין. לכך יש להוסיף, כי יש ממש בטענת המשיבות לפיה עניין ההתיישנות היא שאלה דיונית הנקבעת לפי מקום השיפוט, דהיינו בישראל. עוד יש להוסיף, כי בכתב התביעה הועלו כנגד המבקש טענות תרמית, הונאה, גזל, גניבה וקבלת דבר במרמה אשר אפשר ויש לראותן כפשע אשר על פי טענת המבקש, מאריך את תקופת ההתיישנות ל – 30 שנים. על כן, אפילו היה חל על התביעה הדין של ליכטנשטיין, אין מקום לקבל את טענת ההתיישנות של המבקש בטרם ברור השאלות הרלבנטיות במסגרת ההליך העיקרי.

סוף דבר

הבקשה מתקבלת, כאמור בסעיף 7 שלעיל והתביעה נגד המבקש, נדחית מחמת מעשה בית דין.

המשיבות ביחד ולחוד ישלמו למבקש את הוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד בסך 18,000 ₪.

מזכירות בית המשפט, תצרף החלטה זו לתיקיית פסקי דין.

ניתנה היום, ל' אב תשפ"א, 08 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

מגן אלטוביה 54678313- /

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה